

POSTANOWIENIE

10 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 10 sierpnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa E. K. i R. K.
przeciwko M. spółce akcyjnej w W. oraz Miastu Białystok
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej E. K. i R. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 25 kwietnia 2022 r., VII AGa 1027/21,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
2. **zasądza od powodów na rzecz Miasta Białystok koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powodom orzeczenia do dnia zapłaty.**

(A.D.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem częściowym z 23 marca 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo E. K. i R. K. skierowane przeciwko pozwanemu ad. 2 Miastu Białystok o zapłatę kwoty 159 126,44 zł. Apelacja powodów została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 25 kwietnia 2022 r. Powodowie wnieśli skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powodowie podnieśli, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące tego, czy na gruncie art. 887 § 1 k.p.c. w zw, z art. 902 k.p.c. jest możliwe ponowne dokonanie zajęcia wierzytelności w sytuacji pierwszego bezskutecznego zajęcia wierzytelności, czy to ponowne zajęcie w dalszym ciągu umożliwia powodom dochodzenie ich roszczeń i czy w takim przypadku posiadają oni w dalszym ciągu legitymację czynną; czy

możliwe jest prowadzenie egzekucji wobec urzędu miasta; czy zainicjowanie postępowania pojednawczego skutecznie przerywa bieg przedawnienia roszczenia oraz jak powinna to wykazać strona wywodząca z tego dla siebie skutki prawne.

W nawiązaniu do tak sformułowanej przyczyny kasacyjnej przypomnienia wymaga, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i orzecznictwa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji postawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest zatem uzasadnione, gdy przedstawiony problem prawny ma walor nowości, nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją w odniesieniu do niego rozbieżne poglądy, a rozwianie zgłoszonych przez skarżącego wątpliwości prawnych przekłada się bezpośrednio na wynik postępowania kasacyjnego w tej konkretnej sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09.). Przyczyną kasacyjną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przez tę rozbieżność należy rozumieć brak zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, wykładane lub stosowane w sposób prowadzący do odmiennych – zróżnicowanych albo sprzecznych – orzeczeń albo decyzji procesowych, co wymaga zilustrowania, stawianej we wniosku o przyjęcie skargi, tezy przykładami takich rozbieżnych orzeczeń.

Przedstawione we wniosku skarżących uczestnika zagadnienia nie spełniają przytoczonych wymagań. Pierwsze z przedstawionych zagadnień nie jest zagadnieniem spornym i wątpliwym w świetle przepisów postępowania egzekucyjnego. Zostało postawione w oderwaniu od ustaleń stanu faktycznego, z których wynika, że zajęcia zostały uchylone a postępowania egzekucyjne umorzone.

Odnosząc się do drugiego z przedstawionych zagadnień, należy podnieść, że bezspornie postępowanie egzekucyjne może być prowadzone jedynie przeciwko osobie prawnej, jaką jest Gmina Miejska Białystok, a nie przeciwko urzędowi miasta stanowiącemu pomocniczą strukturę organizacyjną jednostki samorządu terytorialnego, służącą wykonywaniu jej zadań; jednakże w toku postępowania ani Sąd *meriti* ani strony tego nie kwestionowały. Podobnie trzecia kwestia prawna dotycząca przerwy biegu przedawnienia roszczenia majątkowego przez zawezwanie do próby ugodowej jest przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 6 lipca 2016 r., IV CSK 697/15; z 17 maja 2019 r., IV CSK 77/18; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2020 r., IV CSK 522/19), zaś skarżący nie wykazali rzeczowej potrzeby ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący podnieśli także, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 378 § 1 k.p.c. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności nakładało na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania z tej przyczyny nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230). Skarżący nie wykazali przywołanej przyczyny kasacyjnej.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazano, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2014 r. II CSK 478/13, OSNC-ZD 2015, nr 4 poz. 64). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje, że wbrew twierdzeniu skarżących, Sąd drugiej instancji dokonał oceny zarówno zarzutów procesowych sformułowanych w apelacji, w tym zarzutu naruszenia art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c., których nie podzielił, jak i skontrolowania prawidłowości wyroku Sądu Okręgowego z punktu widzenia właściwych norm prawa materialnego.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego, który wniósł w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną, rozstrzygnięto na podstawie art. 108, art. 98 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz.265).

(A.D.)

[f.n]

